

www.e-rara.ch

Opera nuper in lucem prodeuntia

Mechthild

[Venedig], [1522]

Stiftung der Werke von C.G.Jung, Zürich

Shelf Mark: Online

Persistent Link: <https://doi.org/10.3931/e-rara-7692>

Incipit liber quartus, quid maxime hominem in religione promoveat.

www.e-rara.ch

Die Plattform e-rara.ch macht die in Schweizer Bibliotheken vorhandenen Drucke online verfügbar. Das Spektrum reicht von Büchern über Karten bis zu illustrierten Materialien – von den Anfängen des Buchdrucks bis ins 20. Jahrhundert.

e-rara.ch provides online access to rare books available in Swiss libraries. The holdings extend from books and maps to illustrated material – from the beginnings of printing to the 20th century.

e-rara.ch met en ligne des reproductions numériques d'imprimés conservés dans les bibliothèques de Suisse. L'éventail va des livres aux documents iconographiques en passant par les cartes – des débuts de l'imprimerie jusqu'au 20e siècle.

e-rara.ch mette a disposizione in rete le edizioni antiche conservate nelle biblioteche svizzere. La collezione comprende libri, carte geografiche e materiale illustrato che risalgono agli inizi della tipografia fino ad arrivare al XX secolo.

Nutzungsbedingungen Dieses Digitalisat kann kostenfrei heruntergeladen werden. Die Lizenzierungsart und die Nutzungsbedingungen sind individuell zu jedem Dokument in den Titelinformationen angegeben. Für weitere Informationen siehe auch [Link]

Terms of Use This digital copy can be downloaded free of charge. The type of licensing and the terms of use are indicated in the title information for each document individually. For further information please refer to the terms of use on [Link]

Conditions d'utilisation Ce document numérique peut être téléchargé gratuitement. Son statut juridique et ses conditions d'utilisation sont précisés dans sa notice détaillée. Pour de plus amples informations, voir [Link]

Condizioni di utilizzo Questo documento può essere scaricato gratuitamente. Il tipo di licenza e le condizioni di utilizzo sono indicate nella notizia bibliografica del singolo documento. Per ulteriori informazioni vedi anche [Link]

In speculo aſit amoris xp̄i p̄bet, q̄ amorofus fit
ad maiores. ſ. ad prelatos, q̄ pacificus ad equa/
les, q̄ manſuetus ad minores. Et ſi qd in his, vel
ſimilibus in facie aīe ſue reprehēſiōe dignū inue/
nerit, ſtudeat ſuauiter abſtergere leni pāno hu/
manitatis xp̄i, recolēdo dulciter, q̄ xp̄s eſt frater
noſter, q̄ ita pius ē, vt cū hō peccatū ſuū cogno/
ſcit, ipſe miſericorditer ignoſcit. Caueat ergo
homo, ne acriter nimis maculas ſuas diluat. ſ.
ſine cōſideratiōe bonitatis diuine, q̄ aca durius
tergēdo plus laceraret, q̄ ſanaret.

Incipit Liber quartus, qd maxime homi
nem in religione promoueat.

Ec nāq; deo deuota ancil
la quadā feria ſexta vidit
dñm yhm expāſis māib⁹
in altari ſtātē & vulnera
eius ſctiſſima, velut recē/
tia vberti ſāguinē fundē
tia dicētē ad eā. Ecce ru/
pta ſunt oīa vulnera mea
ad placādū deū patrē pro
vobis. Glorioſa ēt virgo maria ſtabat a dextris
filii habēs coronā mire magnitudinis, in qua
omnes virtutes & merita ipſius & omnia, q̄ per
eā deus operatus eſt magnalia miro modo ap/
parebāt. Anima vero accedēs ad eam, rogabat
pro ſe & pro cōgregatione orari. At illa cū mul

ta reuerentia corā filio genua flectēs, ipsius vul-
nera deuotissime salutabat precipiēs anime, vt
ipsa similiter faceret dicens. Accede & tu, & sa-
luta vulnus dilectissimi cordis filii mei, quod p-
tulit oīa corporis sui vulnera. Quod dum gra-
tanter fecisset, orabat dominū, vt sibi reuelaret,
qd maxime ab eis obseruari vellet, p quod & re-
ligio posset augeri? Qui respondit. Qui vere
religiosus effici desiderat, oculos suos custodi-
at ab omni illicito & inutili visu. Similiter & au-
tes suas abstineat, ne vnq̄ audiat, qd cor eius ma-
culas contrahat. Prohibeat quoq; os suū ab ol-
lutili verbo, & si qd vidit vel audiuit, nūq̄ os su-
um ide loq̄ pmittat. Cor etiā suū maxime cu-
stodiat, ne vnq̄ in malis cogitatiōibus delecte-
tur, aut spōte immoretur. Homo enī cogitatio-
nes cordi adueniētes phibere nō potest, sed ne
ipsis consentiat aut spōte admittat, faciliter di-
mittere potest. Obseruet etiā diligenter omnia
facta sua & quotienscūq; in aliquo deliquerit,
nunq̄ cor eius quiescat, donec sibi veniā a deo
postulet, & cū possit, illud cōfiteri pponat.

Quid hominē in religiōe cōseruet.

Alia vice cum attentius pro cōgregatio-
ne orasset, quatenus eam deus in suo ser-
uitio omni tempore custodiret & suam
gratiam in eis augendo omnibus virtutibus
florere in bonis faceret prosperari, tale a deo ac-
cepit responsum. Quamdiu in eis humilem in

uenio subiectionem prelati suis & in inuicē
humiliter & simpliciter obediēdo & virginalis
castitatis amorem non solum tenendo, sed et
am diligēdo, & dulcem gratitudinem pro neces
sariis gratias agendo, & eisdem se indignas repu
tando, & amicabilē amorē, vt nō solum deū sin
cero corde diligant, sed etiā in vnione in deo se
diligant & opera charitatis exhibeant, oculos
mee paterne protectiōis ab eis nūq̃ auertā, nec
eas in suis necessitatibus derelinquā.

De tribus deo acceptis.

SI quis etiā mihi acceptabile munus offer
re voluerit, in his tribus se studeat exercere.
Primū est, vt proximo sit fidelis in oī sua
necessitate & angustia, omnesq̃ defectus eius &
peccata in quantum potest, minuat & excuset.
Quod qui fecerit, ei ero fidelis in omnibus, qui
bus indiget, & omnia peccata eius & negligē
tias tegendo apud patrem meum excusabo. Se
cundum est, vt homo in omni tribulatiōe sua
ad me solum confugiat, nullisq̃ molestiam su
am conqueratur, sed mihi soli omne grauā
men cordis sui cum fiducia pandat. Hunc ego
in suis necessitatibus nunq̃ derelinquam. Ter
tium est, vt homo mecum in veritate ambulet,
quem ego in extremis suis, velut mater aman
tissimum filium iter paternos amplexus meos
suscipiā ppetuo pausaturum.

Quod penitentes sunt felicissimi.

Alia vice dum conuentus cōmunicaret,
& hec dei famula propter ifirmitatem si
mul accedere non posset, orabat domi
nū quatenus de micis mense sue aliqd sibi da
ret. Mox videbatur sibi, q̄ dominus ad magnā
mensam cū oībus sanctis sederet, porrigēs ei mi
cas in similitudine aureorū nodulorū & gēma
rum, gaudiū. s. beatitudinē suam illi feliciter cō
municādo. Et dixerūt sancti ad eam. Eia q̄ feli
cissimi vos estis, qui adhuc viuitis in terris, &
multa promereri potestis. Quia si homo sciret
quanta etiā vna die promereri posset, mox vt a
somnia vigilaret, tāto gaudio cor eius dilatare
p̄ eo, quod dies illa illuxisset, in quo deo viuere
& eius meritū ad dei laudem augere posset, q̄ to
ta die ad oīa, q̄ agere aut pati deberet alacrior
& fortior redderetur.

Qualiter eam deus vocauit.

Dominica quadā cū pp ifirmitatē non
posset cōicare, & ex hoc nō modicū con
tristaret, dixit ad dñm. Mi dñe quid me
nūc vis facere? Qui respōdit. Veni, veni, veni,
veni corde ad cor p̄ amorē. Veni ore ad os per
osculū. Veni spū ad spm̄ p̄ vnionē. Quisq̄s enī
oī volūtati sue renūciauerit, & oīb⁹ tā aduersis q̄
p̄spis, volūtātē meā sue volūtati p̄legerit. Hic
spū ad spm̄ p̄ vnionē venit in eo cōplebit, & qđ
scriptū est, adherēs deo vnus spūs fit cū eo.

O iiii

Qualiter homo desponsationē renouet.

CUm vice quadam deo in amaritudine
aīe suae oēs annos suos recogitasset, quā
negligēter uixerit, etiā q̄ deo in sponsam
cōsecrata prerogatiuā illā peccatis suis macula
uit. Dixit ad eā dñs. Si tuā vis renouare despōsa
tionē, accede ad pedes meos gratias agēs p̄ ve
ste inocētie, quā tibi gratis cōtuli, orās, vt mea
p̄fectissima innocentia, quicqd̄ in te viciatum
est, emēdetur. De hinc ad manus meas, gratias
agas pro omnibus operibus meis que tibi pro
merui, & etiam pro tuis, que in te sum opera
tus. Exinde in camino diuini cordis mei anu
lum fidei & amoris tui velut aurū in fornace p
batū reforma, eiusq; gēmā in aqua & sanguinē
cordis mei laua, vt idē valorē suū recipiat & de
corē. Post hec vidit in penis aīam cuiusdā reli
giosi, de quo dum interrogaret, cur ī celo nō es
set? Dñs rñdit. Sapiētiorē se p̄lato suo estīabat,
& qcqd̄ p̄latus suus faciebat, non sibi placuit,
sed semelius facturū putabat, hoc maximum
post eius mortē īpedimētū fuit. Religiosus enī
nūq̄ adeo sapiēs esse potest, qn se p̄lato suo in oī
hūilitate subiicere & eius volūtati in oībus bo
nis oportet cōsentire. Post hec vidit aīam cuius
dā cōuersi ī magna claritate, eo q̄ speciali deuo
tiōe & diligēti studio vbicūq; poterat, ad altare
seruiebat & sacerdotes cū omni ministerio pro
mouere studebat.

Quomodo nouicie se habeant.

BEnigna charitate, q̄ oīum semp̄ memor
fuerat etiā p̄ nouiciis dñm exorabat, q̄te-
nus eas ī vere religionis & sc̄itatis p̄fessio-
ne cōfirmaret. Pro quibus tale a deo responsum
accepit. Inambulabo ī eis & inhabitabo & ipse
populus meus erunt. Inambulabo per sc̄ā desi-
deria & bonā voluntatē earū, & inhabitabo per
amoris vnionē, & ipse populus meus erunt per
laudabilē & bonā cōuersationē suam, & ecclesie
sc̄e p̄fectū & augmētū. Oēs enim, quos suo bo-
no exēplo virtutibus & doctrina attraxerint, &
quos suis orōnibus lucrare fuerint pro ecclesia
orātes, vt ī melius p̄ficiāt, p̄ p̄ctōribus, vt cōuer-
tātur & oēs aīe, que precibus earū a penis libera-
buntur, ī numerū populi sui cōputabuntur. In
die aut̄ p̄fessionis earū cū iterū p̄ eīdem orasset.
Dixit ei vñs. Orare me debēt, vt dem ipsis ocu-
los itelligētie, quibus me & oīa eius salutaria vi-
deāt & vere agnoscāt. Aures obediētie ad oē īpe-
riū & regulā & statuta & prelati sui voluntatē pa-
ratas. Os quoq; sapientie, quo orōnes & laudes
meas semper, p̄ferre & que p̄ximo cōgruūt, do-
cere sciāt. Postulēt ēt cor amās sibi dari, quo me
& oīa ī me & p̄pter me pure diligant. Manus ēt
bone operationis, vt oīa opera itente faciant &
studiosē, & perfectā ī oībus humilitatē habeant,
nulli se cōparātes & nullū oīo sp̄mētes. Cū ve-
ro letania fieret pro ip̄is, vidit brām virginem &

deinde singulos sanctos, qui ibi nominabatur flexis cum reuerentia genibus pro ipsis dominum exorare. Et dum professionem faceret, dominus Ihs eas in amplexus amantissime suscepit, porrigens singulis dexteram suam in adiutorium voti sui & protectionem a malis. Accedentibus etiam ad sanctam communionem, dulcissimum osculum singulis infixit, in quo unum cum ipso felici unione sunt effecte. Vnde intellexit, quod dominus in die professionis cuiuslibet religiosi, ipsum in paternum suscipit amplexum a quo nunquam eum dimittit, donec homo, quod absit voluntaria deliberatione obedientie contradicat, tunc quasi subtrahit se dextera dei, cui non poterit de cetero implicari, donec per veram penitentiam, ac dignam satisfactionem se humiliter deo prosternat, votum deinceps libenter obediendi pollicendo.

Quam utile sit homini sensus suos cum a noxiis refrenare.

Cum vice quadam in affectu mentis inter alia deo diceret, quod eius captiua libenter esse vellet. Respondit dominus. Qui meus captiuus esse voluerit, in terris oculos suos ab omni illicito & inutili visu retrahat & vinciat. Huius ego oculos in celesti gloria vultus mei claritate & manifestatione glorie mee reuelabo ac in tantis delitiis me ipsum illi ostendam, ut tota celorum mi-

litia cū iubilo admiretur. Similiter, q̄ aures suas
captiuat ab inutili & nociuo auditu eas aduer-
tēdo. huic ego dulcissime vocis mee modulatio-
ne suauissimum melos ī eternitate singulari glo-
ria decātabo. Qui etiā os suū ab ociosis & no-
cuiis refrenat verbis. Huius ego os mea laude tā
excellenter aperiā, vt speciali dignitate pre cete-
ris laudē meam promat. Qui etiā cor suum a
vanis & malis cogitationibus & nociuis deside-
riis cohibet. hunc ego tāta libertate dotabo, vt
mei & omnium, que voluerit, potens sit, eiusq̄
cor in meo diuino corde singulari libertate & de-
litiis perpetuo exultabit. Et qui manus suas alli-
gat, ne opus peccati faciant. hunc ego ab om-
ni labore tam gloriose absoluiam, & eius bona
opera meis operibus vnita, tanto honore ex-
tollere volo, vt tōta celestis curia nouo gaudio
cumuletur.

Quod angelus presentat orōnē eius deo.

In quadā necessitate clauſtri dum conuen-
tus psalterium, qđ legerant Christi famule
deo conferendum cōmitteret, dixit angelo
suo. Eia dilecte angele tu qui cognoscis, sicut &
cognitus es, ego autem cognosco ex parte, hāc
rogo orationem regi tuo, cui in decore adſistis,
representa. Cui angelus. Ego plus gaudeo q̄ tuā
legationē deo meo hēo p̄ntare, q̄ vnq̄ aliqua mī-
sericordia & diuitiis vnici filii sui potuit exultarē

Et cū dñō presentasset, ait dñs. Quod psonē hāc orationem persoluerunt, totiēns oculis miserū cordie mee eas respicere volo, & aures clemētie mee eis inclinare.

Qualr dñs yhs defectū hoīs de suo suppler.
O Rabat hec dei famula pro quadā psona, que merorē cordis sibi cōquesta fuerat, quē pro eo habebat, q̄ deū minus diligeret. Vnde & ipsa in magnā incidit tristitiā, reputās se per oīa inutilē, que deū pro tātis sibi collatis beneficiis nequaquā, vt dignū foret, diligeret. Cui dñs. Eia dilecta mea noli merere, oīa enī mea tua sunt, ad qđ illa. Si vere oīa tua mea sūt, ergo & amor tuus meus est. Hunc igitur amorē tibi offero, vt per ipm tibi oē, qđ mihi deest, suppleatur. Quod dñs gratāter acceptās ait. Optime sic facies, & cū me laudare, siue amare cupis, nec p tuo desiderio illud implere vales, ita dicas. Yhu bone laudo te, & quicquid minus, est ī me rogo vt suppleas pro me. Cū amare delectat te, dicas. Yhu bone amo te, & quicquid minus est in me, rogo vt cordis amorē deo p̄ri offeras p me. Et dices persone p qua oras, vt & ipsa similr faciat, & si milies ī die replicādo me taliter rogauerit, ego totiēns pro ea me patri offerā, quia non possum lassari nec tediari.

Quid homo ī tristitia faciat.
I Tē cū illa oraret. hoc a deo responsum accipit. Sepius legat hunc versum. Benedictus

es adonay pater dñi nostri yhu xp̃i i firmamēto
celi, qui fecisti celū & terrā, mare & oīa, que i eis
sunt, & super laudabilis & gloriosus & sup exal/
tatus in secula alleluia. Et si quādo iciderit mēti
eius, vt cogitet se nō pertinere ad electos, faciat
more hoīs, q̃ esset i valle tenebrosa. Hic si libēter
videret solē, de valle i mōtē cōscēderet, & sic tene
bras euaderet. Sic & ipse cū inuoluitur tenebris
tristitie, ascēdat i mōtē spei, & oculis fidei aspi/
ciat me celeste firmamētū, cui oēs electorū aīe ve
lut stelle sunt infixe. Que stelle, licet pctōrū nube
& nebulis ignorātie obtenebrētur, i firmamēto
tamē suo, hoc est i mea dīna claritate obscurari
nō possunt. Quia electi licet magnis quādoq; i/
uoluātur pcīs, semper tamē eos i ea respicio cha
ritate, i qua eos elegi, & i illā, ad quā peruenturi
sunt claritatē. Vnde bonū est hoī, vt sepe cogi/
tet, quā gratuita bonitate ip̃m elegi, quā miris
& occultis iudiciis, i pcīs existētē pro iusto hoīe
respexi, & q̃ amāter de ip̃so cogitās, oīa etiā ma
la sua ip̃i i bonū cōmutaui, & benedicat me eter
nā firmitatē electorū oīum. In hoc at̃ verbo. Be
nedicāt te Yhu rex bone omnes angeli & sancti
tui, desideret omnes angelos & sanctos me secū
pariter collaudare.

Item de Eodem.

I Tē cū pro alia oraret, hoc a deo responsum
audiuit. Cū homo i aliquo grauatur, ad pe
des meos se p̃sternat, ibiq; oē onus mihi cō

mittēdo deponat, legatq; orationē. Respice do-
mine sancte pater super hanc famulā tuam, pro
qua dñs noster Yhs christus non dubitauit ma-
nibus tradi nocētium, & crucis subire tormen-
tum. Orans vt oculis misericordie ipsam respi-
ciam illuminando animā eius, vt agnoscere va-
leat, ad quid & ex quāto amore hoc ipsi euenire
permiserim, quatenus ad laudem meam. hec &
omnia sibi aduersantia sufferat patiēter. De hic
ad manus meas veniat legendo rñsoriū. Emitte
domine sapientiam &c. Orans vt diuina sapien-
tia cooperatrix eius & adiutrix eius sit, quate-
nus homo grauamē ad dei gloriam sibi vtiliter
ad fructū vniuersitatis valeat tollerare. Tercio
ad cor meū accedat legendo. O mira circa nos
& admirabile precii orans, vt per amorē cordis
mei, quo omnium hominum onera portauit, fa-
ciam cum onus tristitie sue cum gratitudine
amanter supportare.

Quār hō cor suū ī tribulatione deo offerat.

Alia vice cū p vna oraret, q̄ certificari de-
siderabat, si cū deo semper permansura
esset. Vidit aīam eius corā dño flexis ge-
nibus cor suū ei propinātē ī modū calicis duas
aures habentis, voluntatē & desiderii figuran-
tes, quibus illa deo cor suū offerebat, & ait do-
minus. Cū homo grauaf, si in ipso initio mihi
illud ppinaret, ego cum inde biberē, ex ore meo
rātū dulcedinis infunderē. Vñ sic rātū nobilitat

retur, vt nūq̃ de cetero posset p̃ire. Sed cū homo
ide prior bibit, inficit illud, & quo plus bibit, eo
magis amaricatur, vt iā me inde bibere non de/
ceat, nisi penitentia & confessione purgetur .i.
cum hō tristatur, statim omne grauamen suum
deo offerre deberet. Tunc ipse dulcedinē sue cō/
solationis ipsi imitteret, & ad patientiā anima/
ret, nec vnq̃ permetteret grauamē illud hōi absq̃
fructu deperire, ita qđ si contigerit hōi postmo/
dū ex sua fragilitate illud resumere inde, s. cogitā/
do vel loquendo. hoc q̃ citius penitentia dele/
retur. Sed cū hō grauamen suū ipse vult porta/
re, labef in impatiētiā, & quo plus tractat nunc
ide loquēdo, nunc cogitādo, eo grauius & ama/
rius sibi erit, & cū postmodū ad se reddit, iā illud
deo offerre nō audet, quia nec illū decet, attamē
adhuc nō diffidat, sed cōfessione & penitētiā il/
lud purgatū, deo hūili spū & cōtrito corde stu/
deat p̃pinare. Post hec personā illā dñs benigne
amplexatus est dicens. Nemo tollet a me aiām
tuā. Benedixit ēt eā dicens. Dñitas mea benedi/
cat te, humāitas mea cōfortet te, pietas mea fo/
ueat te, amor meus cōseruet te.

Quod quicquid anima desiderat in
corde dei requirat.

Rogata orabat pro vna persona dñm,
vt puerū, humile, desiderās, amās & spi/
rituale cor sibi daret, p qua tale rñsū au/
diuit. Omnia que vult & indiget, in corde meo

requirat, & a me sibi dari postulet more pueri, q
a p̄re suo oīa, que desiderat, petit. Cū enī purita
tē desiderat, ad meā recurrat innocētiā. Cū vult
humilitatē, de meo eā assumat, desideriiū ēt suū
de meo suppleat, & amorē meū cū religiosa & ro
ta diuina cōuersatione me sibi fidenter vsurpet.
Tunc illa. Mi dñe rogo, vt in extremis eius mise
ricorditer cum illa agas, donans illi certitudinē
rectū manēdi. Ad qđ dñs. Quis sapiēs thesaurū
cū labore acquisitū & sibi dilectū phiceret & per
deret? Ego oīa humana eius, ī mea humanitate
sc̄ificauī, & oīa spūalia eius in meo spū ī baptis
mo viuificauī & eā ī eternū nō dereliq̄a.

Quaīr negligētiās cū laude suppleas.

I Tē dū p quodā tribulato oraret, vidit ipm
p quo orabat stātē corā dño, & dñm dicētē.
Ecce huic oīa pctā sua dimitto, ip̄e vero pctā
& negligētiās suas cū laude supplebit. Inter p̄fa
ctiōnē enī ad hoc verbū, Per quā maiestatē tuā
laudāt angeli. Laudet me ī vnione illius super ce
lestis laudis, qua venerāda trinitas inuicē se lau
dat & laudatur, & effluit ī btām virginē, ac dein
de ī oēs angelos & sc̄os, legatq; vnū p̄r noster, qđ
offerat ī vnione laudis deo patri, qua celū & ter
ra & oīs creatura me laudat & benedicit, orans
per me yhm xpm filiū dei oīonē suā acceptari, p
quē oē, qđ deo p̄ri offertur, ī sūma ascēdit placē
tia, sicq; oīa pctā illius & negligētie per me sup
plebuntur. Siquis illud fecerit, pie credat eandē

se grām

se gratiam pcepturum. Quia vt ait dominus,
impossibile est hominem non consequi, quod
credidit & sperauit.

Quomodo deus se cum aīa vestit.

S Oror qdam dum in festo quodam egrota
ret. hec xpi virgo pietatis affectu, dominū
pro infirma orabat piis querelis domino
opponens, cur dilectricem suā, quā tam feruen
ter sibi assistere in choro sciret, fecerit infirmari?
Cui dominus. Et quare non licet mihi, cum di
lecta mea cum voluero tripudiare? Cū enī ho
mo ifirmatur, induo me anima eius velut vesti
mento decoris, & sic in iucunditate cordis mei
assisto patri meo gratias agēs & laudās pro oī
bus penis, quas sustinet homo ille, & adiecit.
Quicūq; desiderat, vt eius anima me vestiā, ma
ne cum surgit, ad me toto, quo potest corde, su
spiret desiderās, vt oīa opa sua die illa in eo ope
ret, sicq; per gemitum me sibi iūrahēs, erit vestis
mea. Et sicut corpus viuit & regitur ex anima,
sic anima ex me viuēs omnia p me opatur. Di
xitq; iterum dominus. Magni effectus sunt ge
mitus, ita vt nūq; homo ad deū igemiscat, qn
ei pximior, q̄ āte, fiat. Gemitus enī, q ex amore
aut desiderio mei siue gratie mee puenit, tria
in anima operat bona. Primo aīam fortificat, si
cut bonus & suauis odor, qui hominem reficit
& cōfortat. Secundo ipsam illuminat, sicut sol
domum antea tenebrosam, Tertio eam dulcifi

cat, vt omne qđ agit, siue patitur, magis sibi sapiat. Gemitus vero, qđ ex cōtritiōe puenit, velut bōus legatus, deo aīam recōciliat, grām reo īpetrat, & cōsciētiā turbatā serenat. Tūc illa ītra se cogitabat, qūo fieri posset, qđ dicit, peccator quacūq; hora ingēmiscit &c. cū adhuc tñ hominē peccata sua cōfiteri oporteat, nisi vera necessitas cōfessionē excludat. Ad qđ dñs respōdit. Cum aliquis pro reo ītercedit, nō tamē seruus ille statī ante faciē dñi sui presumit accedere, nisi prius a sordibus se emūdet & vestibus se mundis īduat, sic peccator licet eū ī grām suscepit, decet tamen eum sordes suas detegere & decore virtutum se vestire.

Item de eodem.

Alia quoq; vice pro quadam orabat scire cupiēte, qđ deus ab ea maxime vellet, p qua tale responsum audiuit. Ipsa īquit se habeat ad me, sicut puer, qui tenere patrē suū diligit, & semp ad ipsum, vt aliqd sibi det, recurrit, cui quicquid pater dederit ex affectu, quo ipsum p magno & charo habebit, sic & illa semper ad gratiam meam anhelet, & oīa que sibi dederō, nūq; parua reputet, sed ex amore cū magna gratitudine suscipiēs, pro singulis gratias agat. Secundo habeat se, sicut sponsa, que nec pro diuitiis aut pulchritudine, aut nobilitate, sed ex amore solo eligitur & adamat & ad regnum decoris promouetur. Hec sponsa si

delior & amplius amās iure iūenitur, & si quid
propter ipsum sustinere oportuerit, maiori pa-
tētia supportabit. Sic & illa semp̄ i gratitudine
memoretur, quā gratuito eā elegi ante mundi
cōstitutionē, q̄ charo precio mei sanguinis eā
redemi. Insuper ad spūalem amorē & familiarit-
atē meā vocaui. Tertio, sicut amicus ad ami-
cum, qui omnia, que amici sui sunt, ad se perti-
nere putat, sic & ipsa in omnibus dei gloriam
querat, & iquātū potest, promoveat, & que cō-
tra deum sunt, equo animo nullo modo fieri pa-
tiatur. In omnibus autem his, si quando aliqd
eorum, que desiderauit, non consequitur, aut
gratia assueta siue consolatio diuina sibi subtra-
hitur, non continuo contristetur, nec pro indi-
gnatione fieri aliqua, aut se a deo derelictā esti-
met, q̄a fidelis pater nequaquā filio si ea petit,
que sibi non cōueniunt, tribuit. Et sp̄sūs quan-
doq; seriū sponse exhibet nō ex indignatiōe, sed
p̄ eius iſtructione, sic & deus aīe fidelitatē cupit
experiri, nō vt ipse non sciat, sed vt eam coram
oībus sanctis cōmēdabilē reddat.

Item de eodem.

Item de alia dominus ait. Tribus modis se
ad me habeat inter homines. Habeat se ad
me sicut catellus, qui ex fidelitate sua eti-
am sepius expulsus, iterum dominum suum se-
quitur, sic & ipsa cum inter homines, aliquan-
do leditur verbo, nō statim per impatientiam

effugetur. Quod si quādoq; acciderit, mox per penitentiā redeat, confidens de mea misericordia, q; etiā per vnicū gemitū, oīa ei remittā. In choro & in oratione habeat se ad me, sicut spōsa ad sponsum p amorē & dulcē familiaritatis exhibitionē. Cū vero est cōmunicatura, habeat se sicut regina ad regē suū. Regina enī in cōuiuiō sui regis liberalis est, largitur dona & elemosinas erogat. Sic ipsa bona sui regis sibi donata oībus indigentibus liberaliter tribuat, & suis orationibus subueniat.

Dulcis consolatio ad quandam.

Item orabat pro vna ad dñm dicēs. Dulcissime deus, oro vt in extremis eius des illi prēgustationē eterne vite. s. securitatem nunq; a te separādi. Ad quā dñs. Quis nauta, q; bona sua cū pace ad portum euexisset, spōte in mare priceret? sic aīam eius, quā ab ifantia in religionis proposito elegi, cuius manum dexteram tenui & in voluntate mea deduxi eam, cum secundum placitum meum perfecero, etiā eam cum gloria mihi assumam.

De tribus viis domini.

Cum pro quodā tribulato oraret, hoc a dño respōsum accepit. Tres vias in hoc mūdo ambulare, p quas q̄cūq; me peccate imitari voluerit, seq; oportebit. Prima erat arida & angusta. Secūda florida & fructiferis arboribus cōlita. Tertia spinis & tribulis erat ple-

na. Prima itaq; via est volūtaria paup̄tas, quā
oībus diebus vite meē ī summo tenui & dilexi.
Secūda ē virtuosa & laudabilis cōuersatio mea.
Tertia dura & aspera passio mea. Itaq; oīs qui
me seq̄ voluerit, oportet, vt paup̄tatē ample
ctens, nihil in hoc mundo cupiat possidere. Se
cundo conuersationem laudabilem teneat. Ter
tio penas & tribulationes pro meo amore libē
ter sustineat.

Qualiter homo ad deum cōfugiat.

Alia vice vidit se corā dñō stantem & eius
vulnera dulcissima salutantem. Vulne
ra aut̄ eius circūposita erāt gēmis p̄cio
sis. Quod cū illa miraretur, dñs ad eā ait. Sicut
gēme magnas in se habēt vires, vt etiā quedā
hoīum expellāt infirmitates, sic vulnera mea tā
te efficacie sunt, q̄ oēs aīe depellunt langores.
Sunt enī qdam tā pauida habentes corda, qđ
nunq̄ de mea confidere audēt pietate, sed pre ti
more a facie mea fugere cupiētes, de qbus dici
potest, q̄ tremulam paralyīm habeant, qui si
ad meā passionē fugerent & vulnera mea sepi
tis dulciter salutarēt, oēm prorsus timorem ab
eis effugarent. Sunt etiā qdā vaga & instabilia
hīlites corda, cogitatiōibus vbiq; circūuolātes,
& p̄ vnicū qñq; verbū & ad iram sunt ad ipatiē
tiā labētes, q̄ si cordetinus passionē meā recole
rēt, & vulnera mea cordi suo īfigerēt, cordis ex
hec stabilitatē acquirerēt & patiētiā inuenirēt.

Item sunt qdam dormitantes paralyſim habé-
tes, illi. ſ. q oia pigre & tepide faciūt. Hi etiā ſi me-
am deuote recolerēt paſſionē, attēdētes vulne-
ra mea, q̄ profunde & quāto dolore īfixa ſunt
mihi, ab oī eos torpore excitarent.

De virtute lachrymarū.

Alia vice cū pro quadā oraret, vidit ani-
mam eius in dei corde velut īfantulum
ſtare, & cor dei in manibus ſuis tenere,
& ait dñs. Sic in omni tribulatiōe ſua ad me ve-
niat, & ſe ad cor meū diuinū teneat, querēs ibi
dem ſolūmodo cōſolari, tūc eam in eternū non
dereliquā. Et vices ei? q̄ lachrymas aliquando
inutiliter effuſas lachrymis meis apponat, do-
lens q̄ pro peccatoribus & ex amore eas nō ef-
fuderit, tūc eas lachrymis meis vnitas p̄ri meo
in laudem, prout voluerit, p̄ſentabo. Et q̄ ego
humilis fui & obediēs, ſtudeat humiliter omni
ſe ſubiicere creature, & ſic optimū fuerit vſq; ad
mortem obedire. Hec talis virtus ex vniōe me-
e virtutis nobilior erit q̄ mille virtutes, q̄ tali in-
tentione non ſunt peracte.

De eodem.

Quedam pſona plurimū grauabatur
p̄ eo, qd a lachrymis ex quadā īfirmi-
tate ſe tēperare neqbat, p̄ qua dū hec
oraret, ait ei dominus. Dic ſibi, vt roget me qua-
renuſ p̄pter meā bōitatem oēs illas lachrymas,
quas effudit, cōmurem, ac ſi eaſ ex amore & de-

uoritiōe & cōtritiōe peccatorū effuderit, & iquā/
tū mihi & bonitati mee crediderit, in tātū in ea
cōplebo. O mira & stupēda diuine pietatis di/
gnatio, qua tā liberaliter p tales tātasq; cōsola/
tiones dignatur miseris subuenire. Quisq; hec
legis vel audis tales. s. cōsolatiōes, cōsulo tibi, vt
etiā tibi vsurpes, qā & hoc deus reuelauit tibi
multū complacere sibi, si qd vni faceret, hoc al/
ter sibi factum siue faciēdum vendicaret. Item
cum pro alia oraret, hoc respōsum accepit. Ego
eam sine intermissione subsequor, & cum per
penitētiā seu desiderium vel amorē ad me re/
uertitur, ineffabiliter gaudeo. Debitori enī ma/
ius gaudium nullus facit, q̄ qui ei thesaurum,
quo se soluat, tribuit. Ego vero me quodammo/
do patri meo debitorem feci, cum pro hominis
culpa me satisfacere spopōdi, ideoq; nil deside/
rabilius & incūdius mihi reputo, q̄ vt homo p
penitētiā & amorē ad me reuertatur. Itē cū ora/
ret pro quadā psona, q̄ pro tepore & leuitate se
pius corpus domini dimittebat. Vidite eam co/
rā dño stantem & sibi dicentē. Charissima mea
cur fugis me? Accede fiducialiter ad patris oī/
potentiā ad confortandum te, ad filii sapienti/
am ad illuminandum te, ad spiritus sancti be/
nignitatem ad dulcificandum te. Et cū quedā
nimis contristaretur, compatiēs ei deuote ora/
bat pro ea, quatenus pius dominus p spiritus
sancti cōsolationem ipsi dignaretur subuenire.

Ad quā dñs, & cur turbat Ego creauī eā mihi,
& dedi me sibi ad oīa, que requirit a me. Ego sibi
pater in creatione. Ego mater in redēptione.
Ego frater in regni diuisione. Ego soror in dul-
ci societate. Item cū quedam ab alia cōtristata
ipsi turbationē suā indicasset, pro ea dñm inter-
pellabat. Cui dominus. Dic illi, vt det mihi su-
os inimicos, & ego dabo illi me ipm cū omni-
bus sanctis in eternā mercedē.

Quod deus suscipit volūtātē pro facto.

O Rante etiā ea pro quodā contristato, di-
xit ei dominus. Sigs ita tristatur, vt sibi
videatur, q̄ libentius moreretur, q̄ illā
perferret tristitiā, quotiēs mihi illud grauamen
obtulit, proponens in eo de cetero velle du-
rare, totiens oblationem illam suscipiam, ac si
pro me passus sit.

Quod deus desiderat cōuerti peccatorē.

I Tem cū oraret pro quodā afflicto, quē scie-
bat esse in statu nō bono, indignatiōe aduer-
sus eū mouebatur, eo q̄ sepius hominē il-
lū salutaribus corripuerat verbis. Sed ille adhuc
quasi icorrigibilis pmanebat. Tunc ait illi dñs.
Eia cōdole mihi, & ora p miseris peccatoribus,
quos tā caro emi p̄cio & tātope ad me cōuerti
cupio. Alia quoq; vice dixit ad eam dominus.
Nulla res me delectat, vt cor hominis, quo tā-
rarissime vtor, omnibus enim bonis supabun-

do, excepto hominis corde, quo sepiissime frustror.
Orante ēt aliquando, vidit dominum in veste sanguinea, sic dicētē. Sicut humanitas mea tota cruore perfusa ineffabili amore se deo patri hostiā ī ara crucis obtulit, sic adhuc eodē amoris affectu, adsisto deo patri celesti p pctoribus, oīa genera passionis mee representās, & hoc maxime desiderabile mihi est, vt peccator per verā penitentiam ad me conuertatur. Alia vice cum offerret deo quinq; millia, & cccclx. pater noster, per litteras a congregatione in vnione sanctissimorum vulnerum christi, apparuit ei dñs expansis manibus & oībus vulneribus apertis dicens ad eam. Cum pēderem in cruce, omnia vulnera mea patebāt, & singula vocē ad deū patre emittētia, p hoīs salute īterpellabāt & sic vñ q hodie clamore quodā dei pñs irā mitigāt peccatori. Et hoc dico tibi, q nūq̃ mēdicus adeo potuit letificari accipiēdo elemosynā quāq̃ importunis clamoribus acqsiuit, sicut ego exultās suscipio orōnē, q mihi ī honore vulnerū meorū exhibetur, & hoc dico tibi qd hec orō nūq̃ p aliquo deuote & itēte legi poterit, quine ei obri neat statū salutis. Tunc illa. Mi dñe, & que est intentio in qua tibi vis legi? Qui respondit. Vt homo non solū ore sed etiam corde verba intente proferat, & saltem post quinq; pater noster mihi commendet. Inspiratusq; enim diuinitus

etiam hic versus, qui ad quinque, pater noster iungi debet.

Oratio.

Domine Iesu christe filii dei viui suscipe hanc orationem in amore illo, superexcellenti in quo omnia vulnera tui sanctissimi corporis sustinuiisti & mei miserere & omnibus peccatoribus, cum sanctis & fidelibus tam viuis quam defunctis. Dixitque iterum dominus. Peccator quousque in peccatis est, me velut in cruce distentum vinculat, sed mox cum per penitentiam ad me conuertitur, continuo me absoluit. Et ego cum gratia mea & misericordia de cruce solutus, totus super eum ruo, sicut olim supra Ioseph, cum me de cruce solueret, cecidi, meque ipsum totum in patre eius do, ut de me omnia, que voluerit, facere possit. Quod si in peccatis usque ad mortem perseuerauerit, iustitia mea super eum potestatem habebit, que tunc eum secundum quod meruit iudicabit.

Quod paratus sit deus recipere penitentem.

Laborans aliquandiu graui capitis dolore, cum die quadam inter missarum sollempnia ipsum dolorem circa oblationem hostie, cum eadem hostia sacrosancta domino in laudem eternam offerret, protinus apparuit ei dominus, tenens in manibus suis delictatis circuli quendam ligni aridi, circa quem rosas pulcherrimas conuertere videbatur, & dum illa miraretur de hoc, audiuit dominum dicentem. Per illud intelligas designari, quod nullius unquam peccatoris cor

expetorū rubigine adeo aruit, si aliquē dolorem
vel infirmitatē corporis, quāuis etiā parū per-
tulerit tali itentione, qđ per amorē & laudē no-
minis mei maiorē libenter sustinere proponeret
dolorē, si mihi cōplaceret, quin ipsa hora ex tali
deliberatione reuirescat, ac gratiē mee diuine ex
tunc iā capax efficiatur. Itē dico tibi, qđ nullus
peccator adeo magnus, si vere penituerit, quin
ipsa hora illi oīa pētā sua plene dimittā, ac cum
tāta clementia & dulcedine cor meū super eū re-
clino, ac si nunq̄ peccasset. Tūc illa si ita est, quid
est dulcissime deus, qđ miser homo hoc minime
sentit? Cui dñs. Ex eo est qđ interiorē peccati gu-
stū nondū amisit. Verbi grā. Si homo post pe-
nitentiam tam fortiter vitius resisteret, vt om-
nem peccati gustum & delectationem penitus
extirparet, proculdubio spiritus diuini suauita-
tem sentiret. O vere altitudo inscriptabilis sa-
pientie & misericordie tue dulcissime deus, qui
tam miris & multis modis attrahere tibi conā-
ris cor peccatoris, vt nullus ei iā detur locus de-
sperationis, quam tanta subsequitur clementia
paterne reuocationis.

Hec cuidā matrone seculari scripsit.

Charissima mihi in xpo filia, amator ani-
me tue tenet manum tuam in dextera
sua, tangens digitis suis singulos digito-
rum tuorum, vt inde tibi ostendatur quasi in

aia tua operetur, & qualr etum sequi debeas eius
exēpla imitando. Extremus digitus eius signifi
cat humilimā cōuersationē ipsius, qua venit i
terrā nō ministrari, sed mīstrare & oī subiici crea
ture. Ad hunc digitū ēt tuū apponas. i. qñ super
bia īflaris, recale humilitatē & subiectionis dei
tui, orās vt pīpius humilitatē oēm deuincās su
perbiā & ppriā voluntatē, que puenit ex prauo
amore, quo se ipm diligit hō. Per anularē signifi
cat cordis eius fidelitas, qua sollicitus curā nrā
velut mī fidelissima gerit, tollēs onera & graua
mina nrā ineffabili cordis sui fidelitate pregens
nos a cunctis malis. Ad hunc ēt digitū tuū con
iungās, agnoscēdo quātā īfidelitatē tā pre dulcis
simo & fidelissimo amatori tuo exhibueris, elon
gās ab eo aiam tuā, quā sibi ī laudē & amorem
creauit, vt eo solo ī eternis perfrueretur delitiis,
quā raro & quā tepide eius memoreris. Eius me
dius significat eternū altissimū dñū amorē ei⁹,
qui eū tā mirabilr & tā efficaciter aīe īclinat, nec
eius cor quiescere finit, donec se totū aīe infun
dat, velut aqua effluēs cū īpetu & querēs ī qđ se
transfundat. Ad hunc digitū ēt tuū apponas. i.
tuā voluntatē, videlicet si eū oī hora non potes
amare, da voluntatē pfacto, ita qđ si oīum scō
rū, oīumq; creaturarū amorē habere posses, ī ip
sum solū dirigere velles. Index eius significat mi
rabile & īscriptibile dīne puidētie ordinationē

qua oīa hoī futura misericorditer preuidet, & cū
deniat, quāta sapiētia & dignatione eū reuocat,
quādoq; p̄speris quādoq; aduersis. Huic digito
libēter tuū apponas. i. ita vt oīno ei credas, qđ
oīa, que tibi euenerint siue leta siue tristia, ex tā
to amore eius & ad rātā vtilitatē tuā pueniant,
vt nil aliud tibi aut aliter euenire velles, & ideo
pro singulis ei laudes & gr̄as agas. Pollex eius si
gnificat dīnā eius oīpotētiā & potētē sue pater
ne benignitatis p̄tectionē, qua resistit & cōpri
mit oīa fideli aīe aduersantia, nisi quātū ad eius
scīficationē & virtutū exercitationē aliqua eue
nire permittit. Ad hunc quoq; digitū ēt tuū cō
iungas, videlicet vt ēt tu fortis sis ī virtutū exer
citatione, & virilr vitis resistas, nō diffidens de
dei misericordia, si te permittit in aliquo tribu
lari, aut si tibi sue gr̄e subtrahit reuelationē.

Item de eodem.

O Fidelis & deū diligēs aīa, cōsidera diligē
ter & amāter legē, quā tibi īperialis iu
uēculus yhs paterne benignitatis filius
dedit cū te ī spōsam elegit, seq; tibi ī spōsum deli
tiosum donauit ex se ipso & p se ipsum nuptias
illas felices peragēdo. In die igitur rāte sollēnita
tis & letitie cordis eius, vestiuit se ob tui amorē
veste rosei coloris, quā amor ī sui cordis sangui
ne colorauit. Sertū ēt rose & lilii capiti suo ipo
suit circūpositū vndiq; nobilissimis margaritis
preciosi. s. sanguis sui guttis. Cyrothecas ēt in

manibus tam bene perforatas habuit, vt nihil
oīno retinere posset, quin omnia tibi traderet,
qui tot annis mundo abscondēderat. Nobilis cho-
rus eius dura cruxerat, quam tam gaudenter &
tā ardenti amore insiliit, qđ nūq̃ sponsus in le-
cto eburneo aut serico tātum est delectatus. In
hoc amoris lectulo, te adhuc expectat, inestima-
bili estuās desiderio, donec amplexibus tuis per-
fruiatur. Quod si nunc eius esse volueris sponsa,
oportet vt omni prorsus delectationi abrenun-
cies & ad ipsum ī lectulum doloris & cōtumēlie
accedas, cōiungens te lateri eius vulnerato. Cō-
sidera diligenter, quale & quā preciosum pignus
tibi posuit, cum predulce cor eius diuinitatis
gazofilatium tibi aperuit, propinans tibi inde
preclarum amoris poculū, qđ sanet oēs anime
tue lāgores. Hoc prenobile pignus, īpreciabilis
ponderis est, quia oīs gratie oīs virtutis, omnis
q̃ boni est cōtētinū, hoc inq̃ pignus tibi aufer-
re nō vult, quia per hoc fidē suā confirmauit. Si-
cut rex qui sponsam suā nondū perduxit in do-
mum suā, vrbē aut ciuitatē aliquā diuitiis ple-
nā, amicis suis ī pignus exponit, sic spōsus ama-
tor tuus deo patri preciosissimā domū, diuinū
s. cor suū ī pignus dedit, qđ te spōsam suā nūq̃
deferere velit, offerēs etiā quotidie illud ī altari
pro te ī exhibitionē amoris, quo te ab eterno pre-
uenit. Ergo eterni patris filia eiusq̃ vnici & coe-
terni filii sponsa preelecta, amicaq̃ spiritus san-
cti & requies desiderata, dilige tā precordiale dile-

Quia a quo dilecta es, qui & totus amor est. Esto
fidelis ei, quia ipsa fidelitas est. Et cum aliquid molestie
occurrerit, suscipe illud, ac si vinculum aureum sit
quod deus ipse imposuerit tibi, quo te ad filii sui
trahat amor. Tu autem statim quasi consentiens
ad tractum illum te totum eleua & cor tuum ut
magis trahatur per gratitudinem & patientiam
habilita, diligenter attendens, quam deus per hoc
velit in anima tua operari salutem, considera
etiam quid desit tibi in virtutibus, quod si indiges
humilitate aut alia virtute, exclude tibi clauem amo-
ris preciosissimum omnium virtutum scrinium cor-
poris christi diuinum, orans dominum virtutum,
ut virtutes suas nobiles tibi det in auxilium, qui-
bus omne deuincas vitiorum temptamentum.
Quod si latrunculi malarum cogitationum ti-
bi aduenerint, recurre ad armarium, assumens
inde preclara arma .i. domini tui passionem &
mortem, quem valide per iugem memori-
am cordi tuo infigas, ut omnis inde cogitatio-
num turba ad nihilata fugetur. Cum vero de-
sperantes cogitationes te impugnant, curre ad scri-
nium inexhauste pietatis, que nullum vult pe-
nire, sed ad agnitionem & amorem veritatis ve-
nire, exceptis his, qui sponte eligunt damnari,
recolens quod deus paratior est hominem suscipere
quam ipse venire, & hoc maxime desiderat, ut ho-
mo talem se exhibeat, ut gratiam sine intermissione

illi infundere valeat & quelibet bona in eo semper augmentet.

Item eidem de eodem Matrone.

A Mator hominum dominus yhs desiderio desiderat animam sibi vniri, specialiter illam, que vult ab eo consolari, eiusque delicias cupit experiri, ut omnem consolationem, siue delectationem creaturam abiciat, que ipsam ad dei amorem non allicit aut compellit. Cum enim homo aliquid habet, quod diligit aut in quo delectatur, cogitet apud se, quia hoc deus illi donauit, ut ad suum ex hoc amorem promoueatur. Quod si sentit se dei amore ex hoc non perficere, sed illud quod diligit, sepius cordi suo, quam deum aduenire, debet illud amare, siue homo sit, siue alia creatura, si dei familiaritate non vult carere, quia delicata valde est, nec omnino patitur supra se aut et secum aliquid haberi. Ipse enim paterne charitatis filius solus vult esse amatissimus & intimus cordi tuo quoniam Deus cor suum dominum donauit anime, ut ipsa cor suum vicissim illi donet. Quod si gratanter & fidentialiter fecerit, ipsum potentia sua sic continet, ut homo ille nunquam ad magnum valeat declinare peccatum. id est cordis dei studiosus sit considerando attentius, quod sibi maxime complacet, & cum tristatur statim ad thesaurum sibi commissum fideret confugiat querens ibidem consolari. Quod si divina disponere sapientia non consolatur, nihilominus deum ex toto corde gratias agendo laudet, quod multum in anima fidei complacet, quam non sua, sed quam yhu sunt, querit.

De trina

De trina interrogatione domini.

A Vdiens in euāgelio? legi. Symeō ioānis diligis me? &c. cū in his irrenderet verbis, facta in excessu mētis, vidit se corā dño Qui & dixit ei. Interrogo & ego te, ad que mihi iuxta veritatē cōsciētie tue respōde, est ne aliqd in mūdo adeo tibi charū, qđ ppter me si in tua esset potestate, nolles relinquere? Ad hec illa respōdit. Tu scis dñe, si totus mūdus meus esset cū oībus, que in eo sunt, pro amore tuo īregraliter deferere vellem. Quod dominus statim acceptauit, ac si oīa hec ex pprio reliquisset. Iterum eam dñs īterrogauit. Est ne vllus labor, siue obediētie iugum tā grāde, qđ pro amore meo nolles subire? Respōdit. Eriam dñe omnia pro tuo amore parata sum tollerare. Iterū dominus, est ne aliqua pena tā grauis, quā p amore meo pati recusares? Respondit. Mi dñe tecū & cum tuo adiutorio omnibus pēis parata sum subiaccere. Que oīa dominus ita acceptauit, ac si opere cōpleuisset. Et iterū dñs. En tria hoīum genera tibi commēdo. I. pueriles, īnocētes & simplices, qui per agni innocentīā designati sunt, vt eos īstruās & ad mei cognitionē & amorē ptrahas. Secūdo tribulatos & abiectos, q simpliciter per agni māsuetudinē designātur, vt eos cōsoleris & auxiliū, quod potes, īpendas. Tertio, totā ecclesiā, quā desideris cōtinuis & orationibus indefessis oculis misericordie mee presentabis.